

Пише: Војислав М. Станојчић
субота, 15 јун 2013 22:03

Годину дана по завршетку парламентарних и председничких избора, у Србији се искристалисао облик владавине који се није могао наслутити кад је победничка коалиција дошла на власт. Поготово што о њему у Уставу Републике Србије нема ни речи. Могуће је да су најистакнутији представници две владајуће странке Николић, Дачић и Вучић предвидели овакав развој догађаја после победе на изборима, али нема сумње да су и своје бираче и своје противнике изненадили образовањем такозваног државног врха. Владавина тројице моћних политичара, разуме се, није никакав српски изум, она је позната још од старе Кине и Старог Рима, у коме је и настао израз тријумвират - касније прихваћен у целом свету.

Први римски тријумвират био је незванични политички савез који су склопили Цезар, Помпеј и Крас. Договор ове тројице који су се обавезали да ће помагати један другог није никада озваничен, а имао је за циљ да учврсти политичку моћ тријумвира и њихових присталица како би дошли до превласти у Сенату. Када је Крас умро 53. г. пре Христа, Помпеј и Цезар повели су грађански рат. У њему је Помпеј убијен, а Цезар постао самостални владар са неограниченом влашћу.

Други тријумвират у Риму образовали су Октавијан, Марко Антоније и Лепид 43. г. пре Христа, а њихова власт била је озваничена посебним законом. Владавина ове тројице требало је да обнови устав Републике, док су тријумвири, заправо, доносили законе или их укидали без сагласности Сената и народа. На одлуке тријумвира није се могло жалити, а они су имали право да постављају извршне државне чиновнике по својој вољи (звучи познато, зар не?). Лепид је убрзо остао без икаквог утицаја, Марко Антоније је извршио самоубиство након пораза у грађанском рату, те је као владалац остао само

Пише: Војислав М. Станојчић
субота, 15 јун 2013 22:03

Октавијан, који се прогласио за цара.

Сем у већ поменутој Кини, тријумвирати су постојали и у другим државама света: Индији, Француској, Италији, Грчкој, Аргентини, Венецуели, Гранади (данашњој Колумбији), Доминиканској републици, Совјетском Савезу, Мексику, Бенину, Израелу...

Као што се види из првог и другог тријумвирата у Риму, они су се завршавали свађом савезника и грађанским ратом у коме су моћнији побеђивали и затим преузимали сву власт. Слично је било и у другим државама света, иако се нису сви тријумвирати завршавали оружаним сукобима и страдањима и војника и и цивила...

Што се тиче односа у нашем државном врху, јасно је да се они никада не могу толико заострити да тријумвири почну да се међусобно обрачунавају и у те сукобе увуку и своје присталице. С друге стране, очигледно је и да нису у некој претераној љубави и слози и да се један од њих издваја као најјача личност међу њима, која се пита за све.

Без обзира на то да ли неко спада у присталице српских тријумвира или њихове огорчене противнике, мора се дивити огромној енергији коју свакодневно испољавају. Стиче се утисак да им њихове многобројне и различите активности готово не остављају ни тренутак времена за предах. Тек што медији забележе да су отпутовали на један крај Земље, убрзо затим о њима извештавају са другог. Освану у Београду, а заноће у ко зна ком делу белог света. И то није све. Кад се отвара нови фабрички погон, школа, пушта у саобраћај пут, ништа се не одиграва без њиховог присуства. Ако су на реду локални избори, ето их на предизборним скуповима, како би бирачима објаснили која је странка најбоља и посаветовали их за кога да гласају. Једном речју, њима ништа није тешко, за

Пише: Војислав М. Станојчић
субота, 15 јун 2013 22:03

све имају времена. И људи који им нису наклоњени морају да им одају признање и да се запитају колико то сати има њихов дан.

Шта је најзанимљивије за толико пожртвовање и ентузијазам, ваља нагласити да ниједан од њих није политичар почетник. Сва тројица су преко две деценије присутни на политичкој сцени. И шта све нису за толике године преживели: од успона на врх до пада у понор из кога су се затим поново успели на врх. Згодна су илустрација за Гундулићеве стихове из “Османа”: “Коло од среће уколи, / Вртећи се не престаје: / Тко би гори, .ето је доли, / А тко доли, гори устаје”.

Државни врх Србије почео је политичку каријеру блиском сарадњом са Слободаном Милошевићем. И све је текло како се пожелети може док је њихов вођа у почетку своје владавине био за Запад “одлучујући фактор мира у региону”, а што се променило када је постао “балкански касапин”. Разуме се, онда су и садашњи београдски тријумвири за Запад постали прокажени и непожељни ликови. Но они су, знајући да ништа не траје вечито, били чврсто уверени како ће се та оцена ЕУ и Вашингтона једнога дана неминовно изменити. И нису погрешили. За само годину дана, пошто су дошли на власт, или, тачније, чим су парафирали споразум са Тачијем, претворили су се у омиљене и незаменљиве сараднике бриселског тријумвирата, а и шире.